

ваше. Не ходѣше дори въ Зайова лжка, ако понѣкога го не накара чепатия бастунъ на Хаджи Михилаки.

Любителѣ мѣста за сънъ и почивка на Дуню бѣха: презъ зимата задъ печката, а лѣте цѣль день се изтѣгаше подъ асмата, която се виеше предъ тѣхната вехта чардаклия кжца.

Цѣло село знаеха този Дунювъ кусуръ и едни казваха, че на сънъ и леностъ го кара невѣрната му болка, а други — лошитѣ езици — разправяха, че Върба вдовицата непрокопанъ синъ храни, та отмѣна да не чака.

И защото Дуню се изтѣгаше цѣль день подъ асмата като бей, Пѣйчо единъ день започна да му вика Асма бей, па заповѣда и на насъ да му викаме тѣй, а нему — като най-голѣмъ — да казваме Чичо Пѣй.

Дуню не се разсърди. Той продължи да си спи подъ асмата и сега, сякашъ много по-сладко и унесено, като да бѣше истински бей.

А прекорѣтъ му пое махалата, мина презъ градинитѣ, мѣрата, та обходи по нивитѣ и чужди и свои. И остана Дуню да живѣе съ прѣкора на Пѣйча.

Ала веднажъ Дунюва майка доведе отнѣкжде баячка. Бая тя на Дуня, вѣглени му гаси, на шипка съ червенъ конецъ болестъта му завързва, кръстче въ вода му пуца и мина колко мина, Дуню се отърси отъ болестъта, като куче отъ роса,

и за година време стана единъ левентъ — да му се не нагледашъ. Заедно съ болестъта си отидоха и съня и леностъта му. Стана единъ вреденъ — селото слиса.

Забравихъ да ви кажа въ началото, че Пѣйчо не бѣше нашенче. Нѣкжде отъ горнитѣ села бѣше — сираче. Чулъ за него чичо Вело отъ нашето село и го прибралъ. И сторилъ го свой синъ, да не е на старостъ самичекъ. Ала и тукъ злото не търпѣло. Скоро чичо Вело умрѣлъ и сиракѣтъ пакъ трѣгналъ да тропа по чужди врати.

Скиталъ той, ни малко, ни много, спалъ нощемъ въ плѣвнята на бай Златилъ клисаря, докато най-сетне Ганинъ Радко го прибралъ.

Радко ималъ петъ деца, но тогава той ималъ старата воденица съ изгнилия улей подъ селото. По онова време тя била едничка въ село, та тракала деня и нощя, и не било мжчно на Радко да отгледа Пѣйчо край своята челядь. А и плодни били годинитѣ. Имали зърно хората и идвали да мелятъ. Пъкъ кой не познавалъ Радко тогава. И до днесъ се приказва за него. Господъ му билъ далъ ржце отъ злато. Най-ситното брашно въ нашенско той вадилъ. Презъ деветъ села го познавали и търсили.

Растналъ Пѣйчо на болъ години, ялъ дебелъ пшениченъ хлѣбъ и порастналъ колко една мечка. А Радко го обичалъ и му се радвалъ като на свое чедо.